

dommer afgjør selv, at han ikke vil føre en Sag videre, naar han mener, at der ikke kan komme Noget ud af den, hvad enten han nu finder, at Vedkommende ikke har begaaet nogen Forseelse, eller at der ikke er kommet eller vil komme Noget frem, hvorpaa en videre Undersøgelse og eventuelt en Straffedom kan begrundes. Det ærede Medlem henviste til forskjellige Sager, og blandt Andet nævnte han Lyndeløven, som skulde afgive et Exempel paa, at der i mange offentlige Politisager kan være Tale om Skadeserstatning, og han meente da, at det var urigtigt at affkære den private Mand, ikke alene fra at kunne forlange Sagen videre fremmet til Strafsansvar for den Paagjældende, men ogsaa fra Afgang til at faae den ham tilkommende Skadeserstatning. Dertil skal jeg imidlertid bemærke, at der ikke kan være Tale om at affkære Nogen fra hans Ret til Skadeserstatning, da det staaer den private Mand, der mener sig forurettet af en Anden ved en Lovovertrædelse, frit for at forfølge en saadan Sag privat og navnlig at gjøre sit Krav paa Skadeserstatning gjældende under en privat Sag. Der er her alene Tale om, at naar det Offentliges Repræsentant for saavidt, nemlig Dommeren, finder, at der ikke kan komme Noget ud af en Sag, saa skal det ikke staae i Enkeltmands Magt ikke destomindre at tvinge det Offentlige til paa dets egen Bekostning og uden noget Ansvar for ham videre at fortsætte den offentlige Behandling af en Sag, hvoraf det har erkjendt, at der ikke kunde komme Noget ud. Derom er der kun Tale her.

J. N. Hansen: Jeg skal tillade mig endnu at tilføie et Par Ord med Hensyn til mine Ytringer om at indbringe Straf af Fængsel paa Vand og Brød under det Omraade, indenfor hvilket EneDommeren kan dømme uden Appel. Den ærede sidste Taler yttrede, at han ikke kunde forstaae den tilstedværende Frygt for at underkaste Befolkningen saadanne Bestemmelser, og jeg finder det meget naturligt, at han efter sin hele Stilling ikke kan det, men han maa tillade mig at sige, at det baade for mig og for en stor, for ikke at sige den største Deel af Befolkningen staaer aldeles klart, at her er Aarsag til Frygt. Ved en tidligere

Leilighed, hvor jeg yttrede mig om dette Spørgsmaal, har jeg gjort opmærksom paa, at man maa ønske og haabe, at der med Hensyn til disse Smaasager vil gjøre sig en saadan Opfattelse gjældende, at man undgaaer at appellere dem; men et Andet er det at sige, at de ikke kunne appelleres; thi om ogsaa en Dom er for streng, finde Folk sig meget lettere deri, naar den kan appelleres, end naar den ikke kan det, idet de da ikke kunne frigjøre sig fra den Mening, at Dommeren ved Domsaffigelsen har taget Hensyn til, at ingen høiere Prøvelse kunde finde Sted. Vi have allerede nogle Smaasager, der ikke, naar Mulkten ikke overstiger en vis Sum, jeg troer 10 Rd., kunne appelleres, men naar en Dommer affiger Dom i en saadan Sag og idømmer en Mulkt paa 6 à 8 Rd., er det ganske almindeligt, at man siger: Havde han blot idømt mig en Mulkt af 10 Rd., kunde jeg dog have faaet denne Dom, som jeg finder fuldkommen urigtig, undersøgt, men det skulde han nok vogte sig for, og derfor har han sat Mulkten saa lav, thi han veed da, at jeg ikke kan komme videre; men jeg siger, at hverken Domstolene eller Befolkningen ere tjente med, at noget Saadant fremdeles kan gjøres gjældende. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at den Begrænsning, der her er sat for den Straf, som EneDommeren kan idømme, er den samme, der gjælder for den Straf, som Politidirektøren ved sin Protokol kan paalægge, men ved Siden deraf gjorde han opmærksom paa, at Vedkommende i sidste Tilfælde ikke behøver at finde sig i den Afgjørelse, der finder Sted, og der er altsaa en ganske anden Forudsætning tilstede. Den ærede Taler siger nu, at Folk ikke benytte den Afgang, de have til at lade Sagerne komme for Retten; men dertil svarer jeg, at det, vi ønske, jo netop er, at der skal gives dem Leilighed til efter deres egen Erklæring at kunne tage imod Dommen, uden at gaae til en anden Ret. Det er naturligt, at naar der ved Politidirektørens Protokol spørges Den, der har begaaet en lille Forseelse, om han vil betale 1 Rd. eller have Sagen bragt for Retten, vælger Vedkommende i Regelen langt hellere at betale den Rigsdaler, for dermed at faae Sagen afgjort; men jeg veed ikke,